

REDACTIE

E. HEIMANS, Amsterdam en JAC. P. THIJSSSE, Bloemendaal.

ADRES DER REDACTIE:

JAC. P. THIJSSSE, TE BLOEMENDAAL.

UITGAVE VAN:

W. VERSLUYS TE AMSTERDAM.

Prijs per jaar f 3.60.

ZIJN MUISJE.

Bij hem was ze veilig, maar ook alleen bij hem; anders had ze in 't heele huis, in kelder, keuken, kamer of op zolder geen plekje, waar een muis haar leven zeker was. Waar de kat zelve niet vertrouwd werd, stonden meid en juffrouw haar met val en gif naar het leven; maar op zijn kamer mocht geen kat toegelaten worden, nooit of nimmer, bij dag noch bij nacht, in zijn afwezigheid evenmin als in zijn bijzijn; want hij hield meestal vogeltjes. Voor alle zekerheid herinnerde hij zoo nu en dan zijn kostjuffrouw aan deze voorwaarde, bij het huren van de kamer uitdrukkelijk bedongen.

En ze was niet alleen veilig op zijn kamer, ze had het er ook goed. Er viel altijd vogeltjeszaad en het sijsje, dat zijn moeder zelf had opgekweekt en hem had meegegeven, toen hij voor 't eerst naar de groote stad ging, morste gewoonlijk heel erg met de klontjes suiker, met de elzeknoppen en beukenootjes, met kersen en rozijnen, die de vogel, al naar de tijd meebracht, als versnapering kreeg.

Ze woonde nu al een paar maanden achter het behangsel, waartegen zijn zware met ijzer beslagen boekenkist stond. Eigenlijk had hij die voor 't gaatje gezet; de meid kon de zware kist toch niet telkens vertillen of verschuiven bij 't stoffen; maar met de maandelijksche natte beurt, als alles van de vloer ging, werd er geregeld een lapje op 't gaatje ge-

plakt. Dat lapje was er 's avonds na de natte beurt net zoo geregeld weer af.

Soms ging de muizenhaat bij de juffrouw zoo ver, dat zij besloot er een val voor te zetten, alleen maar om te zien, of er ook een muis achter 't behang school. De val verscheen tegen den avond; door vereende kracht en list van meid en juffrouw was ze ijselijk scherp gesteld; maar de zetster had haar hielen nog niet gelicht, of de pen zat zoo vast over 't ijzerdraad geschoven, dat de muis gerust een toertje aan de spekhaak had kunnen schommelen, zonder gevaar de klep te zien vallen.

Maar 't kwam niet in haar kopje op, de val in te gaan. Waartoe ook? Als 't doodstil was in huis, de meid niet meer slofte en de juffrouw niet meer mopperde, omdat beide op één oor lagen in hun respectieve bedsteden, zoowat tegen half elf 's avonds, dan hoorde de kostganger een geritsel achter zich. 't Was geen woest geraas, waar je van opschrikt, zooals andere muizen wel doen; neen, heel zacht en stil trippelden vier voetjes van binnen tegen het tengel; het scheen wel, of 't muisje wist, dat ze voorzichtig sluipen moest, om niet van ver gehoord te worden, omdat ze veel vijanden en maar één vriend in het heele huis had.

Vaak gebeurde er iets vreemds. Niet altijd hoorde de jonge man, als hij druk aan 't studeeren was, het eerste geritsel van de muis; dat kwam ook wel eenigszins doordat hij er al aan gewend was. Dan wachtte de muis een heele poos, soms wel een

minuut of tien, en 't was er zoo stil achter het behang, alsof daar geen muizenhartje angstig klopte, verlangend naar het lekkers in de studeerkamer en misschien, zoo dacht althans die man, ook wel een beetje naar den mensch, die zoo goed voor haar was.

Eindelijk, als ze meende dat er geen gevaar was, piepte de muis weer wat harder, snel achtereën met tonen afwisselend in hoogte en met zonderlinge geluidjes er tusschen, zooals jonge zwaluwen wel eens laten hooren, als ze zitten te wachten op voer.

Dat moest de student wel hooren; hij streek dan van voor naar achter door zijn lange haren, om alle geleerdheid voor een oogenblikje achter de kruin te zetten en keek op zijn horloge. Zijn heele gezicht ontspande, hij stond op, opende de vioolkist die op een plank met boeken stond en tokkelde zacht over de snaren, zoo even een rukje van e tot g. Dadelijk daarop tijlpte het muisje heel blij en luid en op 't zelfde oogenblik zat ze boven op de boekenkist.

Ze knipperde met de oogen en streek met de voorpootjes over haar kop, zoo fel was 't lamplicht na de duisternis achter 't behangsel, en dan begon ze heel zonderling te doen; ze keek eerst heel lang en aandachtig den jongen man aan, die bij de tafel stond en die een klontje suiker brokkelde in een schoteltje; ze zat ineengedoken als een donker grauw bolletje, alleen de kraalooogjes leefden en glansden bij elke beweging.

De jonge man begon zacht te spreken, te fluisteren eigenlijk; dan floot hij zachtjes een of ander wijsje, de muis sprong op, of ze opeens weg wou duiken; aan den rand van het platte deksel keerde ze om, ging eerst even recht overeind zitten als een eekhoortje en maakte dan een dansje over de boekenkast. Het leek inderdaad wel een dans of een uitgelaten spelletje; ze liep rechtop op haar achterste pootjes, een paar muizenpassen ver, dan duikelde ze letterlijk over den kop.

Zoodra de meester weer zitten ging, sprong ze van de kist en liep zoo snel, dat haar pootjes niet te zien waren, naar de plek onder de vogelkooi waar 't schoteltje met suiker stond en ging met het kopje naar de tafel gekeerd haastig aan 't knabbelen.

De bewegingen van den man nam ze ondertusschen heel goed op; dat was te merken aan de slingering van haar staart, terwijl de meester zijn glas melk leeg dronk en als naar gewoonte een scheutje in een porceleinen schaal uit zijn schilderdoos goot.

Nu kwam de man met het schaalje heel langzaam op haar toe, en zie, nu was het voor haar de groote strijd: vertrouwen of wantrouwen, blijven of vluchten; ze beefde over 't geheele lijf, week wat terug; het kopje omhoog gericht, keek ze met haar kralen schuchter naar de reus die naderde; ze rook de melk en — bleef.

De student maakte het haar niet moeilijk en ging dadelijk terug; hij nam zijn pen weer op en deed of hij niet op zijn logeetje lette.

De muis doorsnuffelde de heele kamer, danste en sjilpte zoo nu en dan eens weer van louter plezier. Dan werd de nieuwsgierigheid haar de baas, ze moest weten wat daar op de tafel zoo

zachtjes heen en weer schoof. Ze sprong tegen een tafelpoot op, maar die was wat te glad gewreven voor haar nagels; daar ziet ze opeens een brug; aan een touwtje hing een liniaal te bengelen, waarvan 't onderinde bijna tot op den grond reikte. Het touwtje werd boven vast gehouden, hoe dat wist ze niet.

Huismuis.

Teekening van M. A. Koekoek.

Met een wipje is ze de liniaal al over, nu 't touwtje langs, dat gaat lastiger; maar ze weet wel raad, ze slingert haar staart om 't touwtje en haar beweeglijke teenen omklemmen het koord of ze 't kunstje van een slingeraap en een papegaai had afgekeken; voetje voor voetje gaatje 't verder tot ze veilig den tafeland bereikt. Maar daar moet ze over een vinger, den vinger die het touw vasthoudt. Ze ruikt iets, ze snuift snel de geur in en wil terug; haar oogen zien angstig de vingers en de hand aan, die er aan vastzit. Zou ze 't wagen? Drie vingers en een duim vormen een hol en opeens schiet ze er in. De man schrikt even, maar houdt zich goed; hij voelt het zijzachte lichaam, zoo warm als van een vogeltje, en net zoo snel als van het sijsje klopt het muizenhart.

Nu is alle vrees overwonnen; de broodkrumels op de tafel zijn gauw op, maar de maiskolf is wat extra's, een verrassing voor dezen avond en een aanmoediging voor de volgende. Ze onthield het goed.

Voortaan snuffelde ze tusschen de boekenstapels door, net zoo lang tot ze korrels vond en bracht haar tasharen van lippen en oogen in de nauwste passages om te voelen of ze er door kon. Soms ging ze vlak voor den jongen man rechtop zitten en hem aankijken en nieste dan zoo komisch en wipte zoo lustig in 't rond, of ze hem mee wilde sleepen in haar dartele bui.

Zoo kwam zijn muisje zonder mankeeren elken avond op bezoek, en dat deed hem goed, ze was voor hem een poosje de eenige goede kennis in de vreemde groote stad. Op een avond, dat hij meende haar te hooren, tokkelde hij tevergeefs; ze piepte niet terug en verscheen niet op de boekenkist. Ze was weg en bleef weg.

Toen hij de kist op zij werkte, om te zien of het gaatje soms weer dichtgeplakt was, zag hij een wit poeder op den grond en op den onderrand van de opening in 't papier. Het was naphthaline; de juffrouw had bij 't stoffen sporen van de muis gevonden, achtergelaten op het kamerzeil. Hij zei er niets van, 't was toch niet te verhelpen; maar 't speet hem en, ja, 't is haast te gek, om te zeggen en hij zelf zou 't ook niet gezegd hebben: 't speet hem vooral, omdat zijn muisje niet weten kon, dat niet *hij* dat giftige stinkende goed op haar weg had gestrooid.

E. HEIMANS.

VOGELS OP ZEEBURG.

(Vervolg van blz. 179.)

Reeds in September is aan alles te merken, dat de zomer voorbij is. Dauw-beparelde herfstdraden zweven van boom tot boom en bedekken struiken en heggen; natte, gele bladeren dwarrelen zachtjes neer op den vochtigen grond en in 't najaarsloof der boomen zwerven zilveren meezengeluidjes. Bij 't frisscher worden van de lucht denken de vogels weer aan den vervlogen lentetijd en roodborstje, winterkoninkje, tjiftjaf, vink, merel, spreeuw, ja, zelfs de leeuwerik, die heel den langen zomertijd gezweven hebben, ze zingen weer op de oude wijs in heggen en in struiken. Zooals morgen en avond de mooiste uren van den dag zijn, zoo zijn ook lente en herfst de mooiste jaargetijden. Doch de ruwe Octoberstormen brengen de vogels weer tot zwijgen en ontnemen de boomen hun laatste loof. Na zóó'n storm moeten we nog eens naar Zeeburg.

's Nachts is 't noodweer geweest, wolkbreuk volgde op wolkbreuk, zonder ophouden huilde de storm door de kale boomtoppen. Doch nu is het wat bedaard, op weg dus. 't Riet langs den slootkant is geheel verdord. Roodborstje murmelt nog zachtjes

een beetje in een haag, doch luider klinkt 't gekras der bonte kraaien. Boomen, bladeren, gras, alles is nat. Toch begint de zon door te breken en verandert de hangende droppen in glinsterende parels. Op Zeeburg aangekomen gaan we rechts af en zien reeds dadelijk, vlak aan den wal, een troepje vogels. Natuurlijk verdwijnen we oogenblikkelijk achter den dijk en komen pas weer boven water ter hoogte van de vogels, die we nu vlak voor ons hebben, doch die ons niet zien, daar we alleen 't hoofd boven den dijk vertoonen. Nu kunnen we ze mooi waarnemen en we zien dadelijk, dat 't een stuk of vijf futen zijn, die telkens onderduiken om voedsel te zoeken. Als we ons boven den dijk vertoonen, vliegen ze weg, vlak over 't water, in 't eerst zelfs met den staart erin slepend: groote vliegkunstenars zijn de futen niet. We vervolgen onzen weg langs 't gemeenelandshuis met 't voor velen geheimzinnige opschrift:

HIC DE FRETI BATAVI
FVRORE ARCENDO
AGRIS TVENDIS AGITVR

't geen zoo ongeveer beteekenen moet:

„Hier wordt gehandeld over 't keeren van de woede der baren en 't beschermen der landen.“

Op de tuilmuren aan weerszijden van 't huis groeiden verleden jaar nog in overvloed de muurvarentjes (*Asplenium ruta muraria*), doch sinds is de muur opgeknapt: de voegen zijn opnieuw met kalk gestopt en alle muurvarentjes uitgetrokken. Toch zijn ze hiermee niet geheel uit den omtrek verdwenen, want aan den achterkant van een oud huis aan den Zeeburgerdijk ontdekte ik nog eenige forsche exemplaren. Voorbij de ex-villa Zomerlust, waarachter zich vroeger een aardig moerasje bevond, begint de buitenpolder. Eerst hebben we een klein stukje rietland, waarin in Augustus de heemst (*Althaea off.*) met zijn groote, rose bloemen prijkt. Het ziet er erg veelbelovend uit, doch herbergt nooit veel anders dan wat pimpelmeesjes, die de nu dorre, gele rietstengels afzoeken naar larfjes en insectjes. De polder is natuurlijk weer ondergelopen. Verbazend, wat staat 't water hoog; een paar centimeter meer nog, en van 't dijkje, dat zich als een streep door de watervlakte slingert, zou niets meer te zien zijn. Laten we eerst den grooten dijk maar eens volgen, al is die ook niet bijzonder begaanbaar, door de vette zeeklei, die in dikke kluiten aan de schoenen kleven blijft. Ontelbare kievieten bevolken de lucht, ze zijn heel makkelijk te herkennen aan de onderzijde der vleugels, die voor de buitenste helft zwart en voor de binnenste helft wit zijn. Telkens nieuwe zwermen komen van de landzijde aan en buigen, aan zee gekomen — dus boven ons hoofd — naar 't Westen om. Aan de randen van 't water loopen honderden strandpleviers en strand-